

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939674000/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

RINGEN.

De Stjerner blinke med Sølvskjær,
Høit over de drømmende Linde,
Fru Helvig vandrer bag Skov og Træer,
Kun efterfulgt af en Qvinde.

En Lygte bærer den Qvinde graa,
De Stjerner blinke paa Vove,
Kun lidet hun taler, tilsidst de naac
Et Hus bag de natlige Skove.

De liste sig ind ad en Laage trang,
Den Troldqvinde Veien kjender,
Saa ile de frem ad en hemmelig Gang,
Det lysner, hvor Gangen ender.

Sig aabner en Hal saa hvælvet høi,
Hvor Flammer om Væggene spille,
Der høres ei Larm eller mindste Støi,
Alt er som i Graven stille.

Som Stjerner det blinker i Kuplen blaa,
Der høit over Salen sig hvælver,
I Midten et Marmorbord mon staae,
Fru Helvig i Hjertet skjælver.

Paa Væggen stod en vidunderlig Skrift,
Tolv Billeder kunde hun skue,
Hvert Billed tolked en egen Bedrift,
Belyst af en flammende Lue.

Paa Bordet laae der en opslagen Bog,
Men læse den kunde hun ikke.
Det var, som hun skimted i hver en Krog
En Aand med funklende Blikke.

Pludselig saac man en Olding staae
I Hallen ved Dronningens Side,
Hans Kinder var blege, hans Øine graae,
Hans Haar vare skinnende hvide.

En Ring med Ædelstene besat
Han høit mellem Fingrene hæver;
»Min Datter,« han siger, »her er den Skat,
Den Talisman, som Du kræver.

En underlig Magt i den Ring er lagt,
En Magt, der vil dæmpe Din Smerte,
Thi den kan betvinge den Stoltes Foragt
Og tæmme det vildeste Hjerte.

Hvad enten Du bær den i Lysets Skjær,
Eller skjult for Menneskets Øie,
Den bringer dog den, som Du meest har kjær,
Til efter Din Hu sig at bøie.

Og Ingen saa stor, blandt Helte paa Jord,
Og utvingelig fri vil Du finde,
At ikke den Aand, som i Ringen boer,
Kan bøie hans Hu til en Qvinde.

Og spottes hver Bøn af en Jomfru skjøn,
Der ei til Kjærlighed kjender,
Hun skjenker sin Beiler dog Elskovs Løn,
Naar Ringen han mod hende vender.

I Hjerternes Grund opdaged jeg kun
En Magt, der kan Trolddommen bøje,
Det skeer, naar Du hæver i Farens Stund
Din Hu til Gud i det Høie.«

— Men Lykken, der syntes Fru Helvig god,
Hun aldrig paa Jord skal eie,
Thi sagte med List og med dristig Fod
Kong Volmer har fulgt hendes Veie.

Han useet træder i Hallen ind,
Den skjulte Gang har han funden,
Han iler frem som den Midnatsvind,
Der leger med Løvet i Lunden.

Og Ringen han greb med behændig Haand,
Han fæsted den til sin Finger,
Fru Helvig vorder saa bleg som en Aand,
Den lønlige Sorg hende tvinger.

Men Oldingen sukker: »Nu Magten er hans,
De Timer saa sagtelig glide,
Din Lykke sig nærmed i funklende Glands,
Hvi greb Du den ei i Tide?«

Dog Kongen mæler: »Du rømmer mit Land,
Før næste Dag er til Ende,
Et Skib skal dig bringe til Tydsklands Strand,
Men Hexen lader jeg brænde.«

Det hjalp ei, at Helvig om Naade ham bad,
Til Baalet han Troldqvinden dømmer,
Men Helvig tier og skjuler sit Had,
Om Hevnen hun hemmelig drømmer.

KONGENS KJÆRLIGHED VINDER SEIER.

Om nu det var den Trolddom, der var i Ringen lagt,
Eller det var Elskovs og Kjærligheds Magt,
Der paa Tovelil virked, dog siges det for vist,
At hun for Kongens Villie sig bøied tilsidst.

Men efter den Time hun aldrig var fro,
Og aldrig meer hun spogte, og aldrig meer hun lœ;
Kongen sig ængsted, han halv sin Daad fortrød,
Han frygted, den skulde volde den Jomfru hendes
Død.

Han sendte hende Hermelin og Skarlagens Klæder
Og Perler og Klenodier og kostbare Kjæder,
De allerbedste Skatte fra Gullands rige Kyst,
Dog fandt den æde Jomfru deri kun liden Trøst.

Den hvideste Silke blev lagt for hendes Fod,
Han smykked hendes Midie med Rubinernes Blod,
Han smykked hendes Haller med Narhvalens Tand,
Dog sukked end i Stilhed den favre Lilievand.

Han sagde: »Tovelille, Du sørge dog ei saa!
Alt, hvad Din Hu begjerer, det skal Du ogsaa faae,
Alt, hvad jeg Dig har lovet, det opfyldes skal,
Guldkronen skal Du bære i Dankongens Hal.«

Hun svared: »Min Herre, det længe vare kan,
Og da maaskee Jer lokker en anden Lilievand.«
Gjensvared Konning Volmer: »Nei, før jeg skifter
Sind,
Skal ved Jagthornets Klang Du standse vilden Vind.